

[K. B. Andersen.]

vi den nødvendige koordinering mellem de forskellige uddannelser? Hvordan får vi bygget efteruddannelserne op og undersøgt deres virkning på grunduddannelserne?

Det er disse og andre centrale målsætningsproblemer, der efter mit partis mening bør tages op i et hele uddannelsesfeltet omfattende uddannelsesråd. Ministeren afviste en sådan tanke. Det er rigtigt, at denne tanke var fremme i begyndelsen af 1960-erne, da den nuværende kulturminister var undervisningsminister. Den blev endog nævnt i et par åbningstaler, uden at der dengang skete noget med den. Det er også rigtigt, at tanken ikke blev realiseret i den forrige regerings tid, hvor jeg havde ansvaret for undervisningsministeriet. Men ministeren tager afgørende fejl, når han siger, at forholdene ikke er forandret. Vi vedtog her i folketinget i 1964, i min forgængers tid, at oprette planlægningsrådet for de højere uddannelser. Det blev en af mine første pligter i efteråret 1964 at nedsætte dette råd, der fik min forgænger som formand. Vi kan i dag, ca. 5 år efter, se, at dette råds oprettelse på helt afgørende måde har ændret forholdene, og det er den nye situation. Ikke mindst takket være den dynamiske indsats, den nuværende kulturminister udfoldede som rådsformand, har rådet medvirket til det positive at lægge både korttids- og langtidsplaner for den højere uddannelse og derved givet grundlag for omfattende bevillinger til dette område. Men minussiden af denne aktivitet er, at andre uddannelser let stilles i skyggen dels i den offentlige debat, dels når det gælder større samlede bevillinger.

Det er på dette punkt, forholdene i dag er afgørende ændret i forhold til for blot få år siden, og det er på denne baggrund, jeg har bedt ministeren videreføre de tanker, der i sin tid blev arbejdet med om et uddannelsesråd også omfattende andre uddannelser end de akademiske. Det vil betyde muligheder for bedre koordinering, bedre samlet planlægning, mere ligelig placering i den offentlige debat af alle arter af uddannelser hele feltet over.

Jeg har ikke her direkte beskæftiget mig med reformer af de videregående uddannelser, men selvfølgelig haft dem i tankerne under omtalen af de mere principielle ud-

dannelsesmål. Ministeren havde i sit oplæg valgt det brud på det uddannelsesmæssige mønster at udelukke disse uddannelser af debatten og gemme dem til den kommende tids drøftelser af særlige lovforslag. Jeg mener, det er en fejl, for der er og bør være en sammenhæng mellem alle dele af uddannelsessystemet. Men som oplægget på dette punkt var formet, tjener det ikke noget formål i dag at ville tale om noget andet, som ministeren ikke vil tale om. Jeg skal derfor vente med denne del af uddannelsesdebatten nogle dage endnu, til vi når til de forslag, den direkte vedrører.

Knud Bro: Man kan argumentere for, at den debat, der føres her i dag i tinget, i vigtighed ikke overgås af nogen. Det er debatten om, hvad vi gør med den ungdom, der vokser op. Der er næppe noget samfund og næppe nogen forældre, der ikke har betragtet det som et af tilværelsens vigtigste og mest vanskelige spørgsmål at svare på. Men vi har vel også alle sammen en fornemmelse af, at som denne debat er formuleret, er den i sit oplæg så bred, at det bedste, vi kan vente os i dag, er en frugtbar meningsudveksling om noget væsentligt — og jeg vil gætte på, at vi får flere spørgsmål, end vi får svar i dag. Jeg skal vende tilbage til nogle af de generelle målsætninger, der har været opstillet; men om dem alle gælder det vel, at de som lygtepælen for den fulde mand er gode at støtte sig til, men at de ikke oplyser så forfærdelig vidt.

Vi har en del klare målsætninger på en række områder, og vi har mere eller mindre klare forestillinger om, hvordan vi fremmer visse ideer og visse evner. Men et egentligt samlende uddannelsespolitikens mål er det en meget stor opgave at definere. Det hænger vel i øvrigt sammen med en af humanismens fundamentale sætninger og den respekt, der dybest set ligger os alle i blodet for den: „Du siger, du vil mit bedste, men hvor ved du fra, hvad mit bedste er?“ De frelste og de naive har aldrig manglet svar.

I historien møder vi det samme. I Athen opdrog Sokrates de unge til at stille spørgsmål. I det gamle Athen var der ikke nogen egentlig eksamen, før man trådte ind i voksenlivet, i samfundslivet; man skulle svare på en række spørgsmål, men de var